

Bilag 4.**Oversættelse.****Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg i det særlige politiske udvalg den 26. oktober 1967 vedrørende apartheidspørgsmålet.**

Det danske folks og den danske regerings holdning til den sydafrikanske regerings apartheidpolitik er velkendt i dette udvalg. Vi anser enhver form for racediskrimination for afskyelig og fuldstændig uacceptabel.

I årevis har det været vort ønske og mål at medvirke til at fremme en fredelig udvikling i Sydafrika, at tilvejebringe betingelser, hvorunder alle befolkningsgrupper kan leve i fred med hinanden og deltage som lige partnere i udviklingen af dette land, hvis uhyre, naturlige og menneskelige ressourcer frembyder så lovende udsigter for etableringen af et sandt ikke-racielt samfund, hvor der hersker frihed, lighed, retfærdighed og velstand.

Det er nedslående at konstatere, at det forløbne år ikke har bragt nogen forbedring i situationen, men kun nye skuffelser.

Indadtil har den sydafrikanske regering presset endnu voldsommere på med sin politik og skærpet sine undertrykkende og umenneskelige foranstaltninger mod det afrikanske flertal, medens den har ladet hånt om denne organisations resolutioner og rekommandationer og trodset verdensopinionen. Det seneste eksempel på en lovgivning, der tilsidesætter fundamentale menneskerettigheder og en civiliseret retsopfattelse er "terroristloven", ifølge hvilken en person kan tilbageholdes på ubestemt tid uden at blive stillet for en domstol eller en dommer.

Udadtil har det sydafrikanske regime bestræbt sig på at konsolidere de hvides overherredømme i den sydlige del af Afrika ved samarbejde med nabolande og ved en stort anlagt kampagne med det formål at imødegå den internationale fordømmelse af apartheid, at forbedre regimets omdømme i det internationale samfund og — med den sydafrikanske udenrigsministers ord — „at

fremme republikkens udenlandske forbindelser på uortodoks vis“.

Det er ikke noget under, at de undertrykte folk, udfordret af Pretoria-regeringens vedholdende stædighed, føler, at tiden nærmer sig, hvor de ikke længere har noget andet valg end at tage skæbnen i deres egen hånd.

Det er med rette blevet sagt, at apartheid er mere end nægtelse af politiske rettigheder. Den vækker lidenskaber på en sådan måde, at argumenter for ikke-indblanding i interne anliggender mister enhver mening. En racekrig i Sydafrika vil uundgåeligt berøre andre stater i Afrika, såvel som forbindelserne mellem hvide og ikke-hvide befolkninger overalt i verden og vil således bringe den internationale fred og sikkerhed i fare.

Jeg tror, at mange af os, der er tilstede her, har en ildevarslenende følelse af, at vi, trods vore ønsker og forhåbninger, nærmer os en skillevej, og at vi nu alvorligt må overveje, hvilke skridt De Forenede Nationer kan tage under de nuværende omstændigheder. Vi må indse, at nøglen til løsning af problemerne i hele det sydlige Afrika ligger i Sydafrika.

Værdifulde forslag om den videre vej, vor organisation må følge i kampen mod apartheid, indeholdes i to betydningsfulde dokumenter, der er fremlagt for udvalget: beretningen fra det internationale seminar om apartheid, racediskrimination og kolonialisme i Sydafrika — dokument A/6818 — og beretningen fra det særlige udvalg om den sydafrikanske regerings apartheidpolitik — dokument A/6864.

Den danske delegation har studeret disse dokumenter med stor interesse og opmærksomhed, og vi deler fuldt ud den opfattelse, at De Forenede Nationer stadig har en nyttig